

Ένας Ορθόδοξος Ινδιάνος, που σέβεται τις παραδόσεις της φυλής του

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=88905>]

Η Lesley τον κοίταξε κατάματα.

– Πες μας, αν θέλεις για αυτήν την ιστορία με τις Ινδιάνικες μάσκες*. Το ‘γραψαν όλες οι εφημερίδες και αναφερόταν σ’ όλες το όνομά σου. Τι συνέβη ακριβώς.

ΙΝΔΙΑΝΙΚΑ ΕΘΙΜΑ...

Ο Βλαδίμηρος κάθισε σταυροπόδι και αφού πήρε κάποιο χρόνο να σκέφτεται, απάντησε:

«Για μας οι μάσκες αυτές είναι ιερές. Τις φυλάμε πάντα στο σκοτάδι και τις προφυλάσσουμε με μεταξωτά υφάσματα. Είναι το... Άγιό μας πρόσωπο που ψάχνουμε... Το βρίσκουμε στη σιωπή, στα σκοτεινά, όπου βρίσκουμε και το φως της ψυχής μας. Η ψυχή μας δεν εκτίθεται ούτε σε εκθέσεις ούτε σε φώτα τεχνητά... Αυτοί που έφτιαξαν την έκθεση έχασαν την έννοια του ιερού, γι’ αυτό αγωνίζονται “με το γάντι” να την εξαφανίσουν και απ’ την ψυχήν μας...

Εμείς αγαπάμε την γη, γιατί ξέρει να σιωπά και να δίνει καρπό. Μάθαμε ταπεινά να την αγαπάμε, να την τιμάμε. Είναι σαν την Παναγιά την Ορθόδοξη... μια και σας αρέσουν οι παραλληλισμοί... Είπα πολλά όμως. Για να σηκωθείτε τώρα να σας δείξω το χωριό μου...»

Μπαίνοντας στ' αυτοκινητάκι κάθησα στη θέση του οδηγού. Ο Βλαδίμηρος συνοδηγός άρχισε την ξενάγηση:

«Εδώ βλέπετε στο κέντρο του χωριού την εκκλησιά την Καθολική . Είναι αφιερωμένη στην αγία Kateri Tekakwitha, μια Ινδιάννα, που ο Πάπας ανακήρυξε αγία. Έχουμε στην εκκλησία αυτή τα οστά της, που κάνουν θαύματα. Εδώ είναι προσκύνημα λαϊκό. Η ζωή της είναι όμορφη σαν παραμύθι... Για μένα ήταν σαλή δια Χριστόν... Ήταν σαλή με χάρη...

Έκαμνε τούμπες στο χιόνι για τον εξαγνισμό της καρδιάς της...

Οι χωριανοί μου – όσοι γίνουν καθολικοί – δεν πολυαγαπάνε την καθολική προπαγάνδα, αλλά ευλαβούνται την δικιά τους αγία, που η πίεσή τους στο Βατικανό επέφερε την αναγνώρισή της... Δίπλα στην εκκλησιά έχουμε ένα μικρό μουσείο. Εκεί μπορεί να βρει κανείς τον χάρτη της Ομοσπονδίας μας που περιγράφει αναλυτικά όλες τις ινδιάνικες φυλές, τα σύμβολα, τους αριθμούς, τους τόπους απ' όπου ιστορικά προήλθαν, την ιστορική τους πορεία, τις γλώσσες τους... Γίνανε όλα αυτά κομμάτι του... μουσείου... –

Προχώρα τώρα προς τα δω, δεξιά... Ετούτο είναι το Πολιτιστικό μας κέντρο. Από πάνω ο ραδιοφωνικός σταθμός όπου με συναντήσατε... Εκεί κάνω τις εκπομπές... Τώρα στο Τριώδιο και μετά στη Σαρακοστή βάζω πολλή δυτική πνευματική μουσική και λίγο-λίγο Ορθόδοξες σπόντες, για να μην προκαλέσω.

Ινδιάνικη πνευματική μουσική δεν επιτρέπεται στο σταθμό, είναι μόνο για το «μακρύ σπίτι». Το πολιτιστικό κέντρο επιδοτείται από το κράτος των λευκών.

Οι δυνάμεις οι απ' έξω, «οι πολιτισμένες», θέλουν στα χαρτιά να μας βοηθήσουν, στην πραγματικότητα όμως θέλουν να μας πνίξουν, να μας ξεφτελίσουν, να μας εξουθενώσουν, όχι τόσο εμάς, όσο την ψυχή μας και αυτό που κουβαλάμε. Να μας κάνουν μάσκες για μουσεία, κλόουν στις γιορτές, έρευνα αρχαιολογίας... Δεν μυρίζονται, μα ούτε υποπτεύονται τι... καπνό φουμάρουμε.»

Ξέσπασε στα γέλια. Κόντεψε να μου φύγει το τιμόνι... Συνέχισα με τις υποδείξεις του για αριστερά, δεξιά, ίσια, στρίψε κ.λ.π. Ωσπου σε μια στροφή φάνηκε μπροστά μας ένα μοντέρνο μα πολύ ιδιόρρυθμο κτίσμα...

«Αυτό είναι το σχολείο μας. Δημοτικό και Γυμνάσιο. Το πρόγραμμά του είναι καλό, μ' αρέσει. Είναι πραγματικά ινδιάνικο. Εκτός από τα κλασικά της “λευκής” παιδείας, έχουμε πολλά μαθήματα άγνωστα μάλλον στους λευκούς.

Δεν τα λέμε έθιμα ή κουλτούρα, αλλά Ινδιάνικους τρόπους, Ινδιάνικους δρόμους (τα ακούσματα της γης), ινδιάνικους χορούς, ινδιάνικα τραγούδια και κραυγές (σαν αρχαίο δράμα), ινδιάνικο νόμο και άλλα. Η γης γύρω από το σχολείο είναι ιερή. Έχουμε και μια αίθουσα σκοτεινή, όχι για φωτογραφίες, μα για το φτιάξιμο τής... απομέσα μας μάσκας,(δηλαδή της ψυχής μας....) »

– Τώρα πήγαινε ίσια, ανατολικά. Προχώρα αρκετά μέχρις ότου βγεις στην ευθεία. Δύο – τρία χιλιόμετρα...

«Εδώ είναι το Νοσοκομείο μας. Καινούργιο κτίσμα και καινούργια ιδέα για μας. Νομίζω ωφέλιμη. Φτιάχτηκε μόλις το 1985. Μέχρι τότε είχαμε δικούς μας

γιατρούς ή καταφεύγαμε στα νοσοκομεία των λευκών. Όμως... είναι δύσκολα. Το περισσότερο προσωπικό, άμαθοι στα δικά μας, δύσκολα να περιποιηθούν τους γέρους μας. Πρέπει να μπουν στο πετσί μας... Πολλοί προσπαθούν. Φαίνονται άλλωστε αυτοί που αγαπάνε και διακρίνονται από τους κλασικούς επαγγελματίες...»

Ο Βλαδίμηρος Natawe ήταν αρχηγός της φυλής του, ο πνευματικός τους αρχηγός. Ήταν αυτός που διαβάζει τις κηδείες και τους γάμους τους, κάτι σαν ιερέας τους. Το βράδυ κάθονταν σταυροπόδι στο «μακρύ σπίτι» άκουε τα προβλήματα των δικών του, τις διαφορές τους, που τις επέλυε δίνοντας συμβουλές.

Έπαιζε ένα ρόλο δικαστή, που 'ναι μία από τις πιο ισχυρές τους παραδόσεις. Ήταν ποιητής και μεταφραστής, μαζί και φιλόσοφος. Ήξερε τα προβλήματά τους καλύτερα από κάθε άλλον, ήξερε και τους αυστηρούς νόμους που διέπουν τις φυλές τους. Όποιος αρνηθεί τις πατροπαράδοτες αρχές τους και γίνει Χριστιανός, του επιτρέπεται να μένει στο χωριό, αλλά δεν μπορεί να 'χει κανένα αξίωμα. Φεύγει από το συμβούλιο των σοφών, των γερόντων, «χάνει την μοίρα του» όπως λένε οι ίδιοι, με τον δικό τους τρόπο αποκληρώνεται. Όλα αυτά δεν έχουν και πολλή σημασία ίσως για κάποιον απλό Ινδιάνο, αλλά για τον αρχηγό έχουν...

[Συνεχίζεται]